

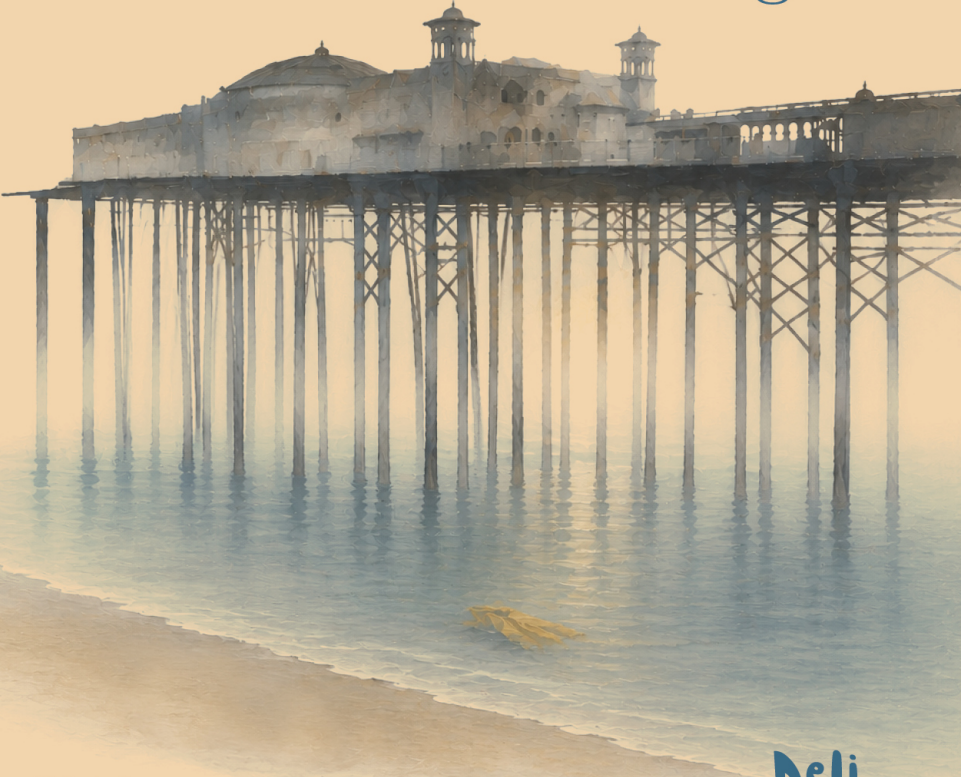
"Anne Enright, yaşıyan en önemli yazarlardan."

The Times

2007
Booker
Ödülü

Buluşma

Anne
Enright

Türkçeleştiren:
Seda Çingay Mellor

Deli

Anne Enright

1962 doğumlu İrlandalı yazar Anne Enright öykü, roman ve kurmaca dışı türünde eserler veren, ödüllü bir yazardır. Trinity College Dublin’de gördüğü İngilizce ve felsefe eğitiminden sonra yetişkinler ve çocuklar için hazırlanan çeşitli televizyon yapımlarında görev aldı; 1993 yılında ise tam zamanlı yazar olarak üretmeye başladı. Aile, ilişkiler, bağlar ve travma, aşk ve cinsellik gibi temaları eserlerine konu eden yazar, yarattığı karakterler ve onların psikolojik çözümlemeleriyle dikkat çekmektedir. Yazar, *Buluşma* romanıyla 2007 Booker Ödülü’nü aldıktan sonra dünya çapında tanınarak çağdaş İrlanda edebiyatının önemli temsilcilerinden biri oldu. 2012 yılında yayımlanan *The Forgotten Waltz* [Unutulan Vals] romanıyla kurmaca dalında üstün başarı gösteren eserlere verilen Andrew Carnegie Madalyası’na layık görüldü. *Yeşil Yol* romanıyla 2016’da, *Çitkuşu* romanıyla da 2024’te Women’s Prize for Fiction’ın (Kadın Yazarlar Kurgu Ödülü) finalistlerinden biri oldu. Yazarın son romanı *Çitkuşu* 2024 Writers’ Prize’ın (Yazarlar Ödülü) sahibi oldu.

Delidolu Yayınları’ndan Çıkan Kitapları:

Çitkuşu (roman)

Buluşma (roman)

Seda Çingay Mellor

1973 yılında Ankara’da doğdu. Ankara Atatürk Anadolu Lisesi’ni ve ODTÜ Ekonomi Bölümü’nü bitirdikten sonra uzun süre özel sektörde çeşitli görevlerde çalıştı. 2008 yılından beri kitap çeviriyor. *Ben*, *Kirke*, *Akhilleus’un Şarkısı*, *Sonbahar*, *Kış*, *İlkbahar*, *Yaz* kitaplarından oluşan “Mevsimler Dörtlemesi” de aralarında olmak üzere geniş bir yelpazede yüzden fazla çevirisi var.

BULUŞMA

© 2024, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2007, Anne Enright

İlk baskı 2008 yılında, İngiltere’de *The Gathering* adıyla
Jonathan Cape tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Rogers, Coleridge and White (UK) LTD ile
anlaşmalı olarak alınmıştır.

YAZAR: Anne Enright
TÜRKÇELEŞTİREN: Seda Çingay Mellor
EDİTÖR: Berna Akkıyal
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Sayfa Basım Sanayi Ticaret Ltd. Şti.
Tevfik İleri Mah. Emek Cad. Polat Sokak No: 9 Pursaklar/Ankara
Tel: 0312 394 33 94

Birinci Baskı: Ekim 2026 (2000 adet)

ISBN: 978-625-6084-05-6

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 77079

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ’nin tescilli markasıdır.

delidolu.com.tr

Anne Enright

BULUŞMA

Türkçeleştiren: Seda Çingay Mellor

De/i

1

Sekiz ya da dokuz yaşındayken o yaz anneannemin evinde olanları yazmak isterdim ama gerçekten yaşandı mı, emin olamıyorum. Belirsiz bir olaya tanıklık etmem gerekiyor. Bunun, belki de hiç olmamış bu şeyin içimde kükrediğini hissediyorum. Ona ne isim vereceğimi bile bilemiyorum. Sanırım nefis suçu denebilir ama söz konusu nefis çürüyüp gideli uzun zaman oldu, can acısının kemiklerde tutunup tutunamayacağını da kestiremiyorum.

Erkek kardeşim Liam kuşlara bayılırdı, ayrıca her erkek çocuk gibi ölü hayvan kemiklerine de bayılırdı. Benim oğlum yok, dolayısıyla ne zaman küçük bir kafatasının ya da iskeletin yanından geçsem duraklıyor ve Liam'ı düşünüyorum, bu kemiklerin karmaşık yapısına nasıl hayran olduğu geliyor aklıma. Tüy yığınının arasından bir saksığanın kadim zamanlarda kalmış kolları uzanıyor, güdük, hafifçecik ve temiz. Kemiklerle ilgili kullandığımız sözcük bu: *Temiz*.

Kızlarıma ormanlık alandaki fare kafatasından, bahçe duvarının yanında çürüyüp dağılmakta olan ölü ispinozdan uzak durmalarını

söylüyorum elbette. Sebebini bilemiyorum. Gerçi bazen kumsalda mürekkepbalığı kemiği buluyoruz, bazısı öyle el değmemiş görünüyor ki alıp cebime sokuveriyorum, gözlerden sakladığım beyaz kavisinde elimi teskin ediyorum.

Ölülerin arkasından konuşamayız bence, onları sadece teselli edebiliriz.

İşte böylece Liam'a şu resmi sunuyorum: İki kızım ağır, çalkantılı bir göğün altında, taşlık bir plajın kumluk kıyısında koşturuyorlar, mantolarının omuzları arkalarından sarkıyor. Sonra resmi siliyorum. Gözlerimi yumuyorum ve denizin gürültülü uğultusuyla yuvarlanıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, kızları arabaya çağırma vakti.

Rebecca! Emily!

Önemi yok. Gerçeği bilmiyorum, ya da gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Elimdeki tek şey hikâyeler, gece düşünceleri, belirsizliğin doğurduğu ani kanaatler. Elimdeki tek şey yüksekten atıp tuttuğum sayıklamalar demek daha doğru. *Onu seviyordun!* diyorum. *Onu sevmiş olmalı!* İnsan uyumadığında şafağın yarattığı hisleri bekliyorum. Ailem üst katta nefes alıp verirken ben aşağıda kalıyorum ve yazıyorum, her şeyi güzel cümlelere döküyorum, bütün temiz ve beyaz kemiklerimi.

2

Bazı günler annemi hatırlamıyorum. Fotoğrafına bakıyorum, annem benden kaçıyor. Veya bir pazar günü öğle yemeğinden sonra görüşüyoruz, güzel bir gün geçiriyoruz, sonra oradan ayrıldığımda annemin içimden su gibi akıp gitmiş olduğunu fark ediyorum.

Silikleşirken, “Hoşça kal,” diyor. “Hoşça kal canım kızım.” İhtiyar, yumuşak yüzünü bir öpücük için yukarı doğru uzatıyor. Hâlâ o kadar hiddetleniyorum ki. Arkamı döndüğümde annemin gözden kaybolmuş gibi olmasına, baktığımda sadece dış hatlarını seçebilme. Kendine her zamankinden farklı bir manto alacak olsa sokakta yanından geçip giderdim bence. Annem bir suç işleseydi tanığı olmazdı, annem unutkanlığın ta kendisi.

Biz çocukken, “Cüzdanım nerede?” derdi, ya da anahtarlarını, gözlüğünü sorardı. “Cüzdanımı gören oldu mu?” O birkaç saniyeliliğine neredeyse tümüyle varlık kazanırdı, antreden oturma odasına, oradan mutfığa gidip geri dönerken. O zaman bile ona değil, onun dışındaki her yere bakardık: Annem peşimizdeki bir huzursuzluk,

müşterek bir suçluluk duygusuydu; kahverengi, tombul cüzdan apa-
çık ortada dursa bile bakışlarımızın üzerinden kayıp geçeceğini bile
bile odayı arayıp tarardık.

Sonra Bea aranını bulurdu. Sadece bakmayı değil görmeyi de
becerebilen bir çocuk daima mevcuttur. Sessiz olan.

“Teşekkür ederim bir tanem.”

Hakkını vermek gerekirse annem o kadar silik bir insan ki belki
kendisi bile kendini göremiyordur, mümkün bu. Eski bir fotoğrafta
yan yana dizilmiş kızların üstünde parmağını gezdirip hangisinin
kendisi olduğunu anlayamaması mümkün. Ve çocukları arasında
annesine, yani anneannem Ada’ya en çok benzeyen benim. Kafa ka-
rıştırıcı olmalı.

Annem holün kapısını açınca, “Aa merhaba,” diyor. Liam’ın habe-
rini aldığım gün.

“Merhaba. Canım.” Aynı şeyi kediye de söyleyebilir.

“Gel, içeri gel,” diyor eşikte durup geçmeme izin vermeden.

Kim olduğumu biliyor tabii, sadece ismimi hatırlayamadı. Lis-
tesindeki isimleri birer birer elerken gözleri bir yandan diğerine ka-
yıyor.

Sırf ona bir ipucu vermiş olmak için, “Merhaba anneciğim,” di-
yorum. Ve yanından geçerek hole giriyorum.

Ev beni tanıyor. Olması gerektiğinden daha küçük hep, duvarlar
hatırladığından daha yakın ve daha karmaşık uzanıyor. Burası insa-
na hep dar geliyor.

Annem arkamda oturma odasının kapısını açıyor.

“Bir şey ister misin? Çay?”

Ama oturma odasına girmek istemiyorum. Misafir değilim ben.
Burası benim de evim. Ev büyürken ben de içindeydim, yemek

odası yıkılıp mutfığa katılırken, mutfak arka bahçeyi yutarken. Burası rüyalarımın geçtiği yer hâlâ.

Burada yeniden yaşamam tabii, onu demiyorum. Burası sadece ek-lenti artık, ev değil. Mutfak kapısının yanındaki küçük odacığın bile arka tarafta ikinci bir kapısı var, yani alt kattaki tualete gidebilmek için paltoların ve elektrik süpürgelerinin arasından itişe kakişa geçmek zorundasınız. Burayı satmak da mümkün değil, diye düşünüyorum bazen, sadece arsa olarak satılabilir. Evi yerle bir et ve yeniden başla.

Mutfaktaki koku hâlâ aynı; ense köküne çarpıyor, çuha çiçeği sarısı ve pembe yeni badananın altında çok hafif ve iğrenç. Eski çarşafarla dolu dolaplar; daldırma tipi su ısıtıcının yalıtım kaplamasında pişmiş kalmış, tozlu bir şey; babamın eskiden oturduğu koltuk, kolları uzun yılların insan artıklarıyla parlak ve soğuk. Hafifçe öğürüyorum, sonra kokuyu almaz oluyorum. Koku işte. Bizim kokumuz.

Tezgâhın ucuna yürüyüp su ısıtıcısını alıyorum ama doldurmaya gittiğimde mantomun manşeti açık musluğa takılıyor, yenim suyla doluyor. Önce elimi, sonra kolumu silkeliyorum, su ısıtıcısı doldurulup fişe takıldıktan sonra mantomu çıkarıyor, ıslak yeni tersyüz edip havada şaklatıyorum.

Annem bu tuhaf sahneyi, gördükleri kendisine bir şey hatırlatı-yormuş gibi seyrediyor. Sonra bize yakın taraftaki tezgâhta duran bir çay tabağının içindeki haplarına yöneliyor. Dilinin gevşek ve dalgın hareketleriyle hapları birbiri ardına içiyor. Çenesini havaya kaldırıp kuru kuru yutuyor hepsini, o arada ben de elimi ıslak koluma sürüyorum, sonra nemlenen elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Sonuncu ve yeşil renkli kapsül ağzına giriyor, annem hareketsiz kalıp gayretle yutkunuyor. Bir an pencereden dışarı bakıyor. Sonra bana dönüyor, dalgın.

“Nasılsın tatlım?”

“Veronica!” diye bağırırım geliyor. “Bana Veronica adını koymuştun!”

Annem görünür hâle gelse keşke, diye geçiyor aklımdan. O zaman onu yakalayabilir, gerçek vaziyeti, yaptığı şeyin ciddiyetini kavramasını sağlayabilirdim. Ama zihnindeki bulanıklık dağılmıyor, annem dokunulamaz kalıyor, çok fazla sevilmiş.

Ona Liam’ın bulunduğunu söylemeye geldim.

“İyi misin?”

“Ah anneciğim.”

Bu mutfakta son ağladığımda on yedi yaşındaydım, bu da ağlamak için geç bir yaş aslında ama belki herkesin aynı anda her yaştaymış gibi görüldüğü bizim ailemiz için öyle değildir. Islak kolumu, kalın tabaka hâlindeki cilasılı plastiği andıran sarıçamdan masaya sürüyorum. Yüzümü anneme çevirip âdet sırasına girmiş şeyi söylemeye hazırlanıyorum (bunda bir tür keyif olduğunu da fark ediyorum) ama annem birden “Veronica!” diyor ve su ısıtıcısının yanına (âdeta koşarak) gidiyor. Kabarcıklar krom kaplamada fokurdarken annem bakalit sapı kavırıyor, hâlâ fişe takılı olan su ısıtıcısını kaldırıyor, biraz su dökerek demliği ısıtıyor.

Liam onu sevmezdi bile.

Duvarı, kapının yan tarafında bir çentik var, Liam’ın annemize bıçak fırlattığı yerde. O zaman herkes gülmüş ve Liam’a bağırırmıştı. O çentik, diğer meçhul çentiklerin ve izlerin arasında orada. Meşhur. Liam’ın, annemin eğilmesinden sonra ve herkesin haykırmaya başlamasından önce açtığı delik.

Annem ne söylemiş olabilirdi? Bu tatlı kadın Liam’ı nasıl kıskırtmış olabilirdi? Ondan sonra Ernest, ya da Mossie, müstebitlerden biri işte, Liam’ı ite kaka arka kapıdan dışarı çıkarıp çimenlerin üstüne yatırıyor,

bir güzel tekmeliyor. Buna da gülmüştük. Ve kayıp kardeşim Liam, o da gülmüş, sonra ağabeyinin ayak bileğini yakalayarak onu çimenlere devirmişti. Beni de, hatırladığım kadarıyla ben de gülüyordum. Annem manzaraya bakıp biraz kıkırdamış, sonra işinin başına dönmüştü. Kız kardeşim Midge bıçağı almış, pencereden uzatıp kavga eden oğlanlara doğru sallamış, sonra bulaşıklarla dolu lavaboya atmıştı. Ailemizle ilgili başka hiçbir şey söylenemese bile eğlendiğimiz kesin.

Annem demliğin kapağını kapatıp bana bakıyor.

Kalçamdan dizlerime kadar tir tir titriyorum. İç organlarımda yumruklarımı uyluklarımdan arasına kısırmak istememe neden olan korkunç bir sıcaklık, bir gevşeklik var. İnsanın kafasını karıştıran (ishalle seks arasında bir yere denk gelen) bir his, bu keder neredeyse cinsel organlara dair bir şey gibi.

Burada son ağlayışım bir erkek arkadaş yüzündendi mutlaka. Sıradan bir şeydi, bu mutfakta dökülen gözyaşlarının hiçbir anlamı yoktu, genel gürültünün bir parçasıydılar sadece. Önemli tek şey *aradı* ya da *aramadı* kısmıydı. Büyük felaket. Beş şişe köpüklü elma birasının ardından duvarlara karalayacağınız türde bir şey. *Beni terk etti*. Karnınızı tutarak, iki büküm olarak, uluyup öğürerek. *Kaşkolunu geri almak için bile aramadı*. Turkuaz gözlü oğlan.

Çünkü biz Hegarty'ler aynı zamanda (tahminen) müthiş birer sevgiliyiz. Daima göz göze diz dize, apansız sevişmeler, asla ama asla bırakmamalar. Hiç sevemeyenler hariç tabii, ki bu da bir açıdan çoğumuz demek oluyor aslında.

Çoğumuz.

“Liam’la ilgili bir şey var,” diyorum.

“Liam mı?” diyor. “*Liam?*”

Annem on iki çocuk doğurmuş, (ıstıraplı bir günde bana anlattığı üzere) yedi de düşük yapmış. Kafasındaki boşluklar onun suçu değil. Yine de hiçbiri için onu asla affetmedim. Edemiyorum işte.

Kırk iki yaşındayken pankreas kanserinden ölene dek Midge diye hitap ettiğimiz ablam Margaret konusunda affetmedim annemi. Güzel, serseri mayın ablam Bea konusunda da affetmedim. Peru’da rahiplik yapan, sonra Peru’da rahiplikten atılan en büyük ağabeyim Ernest konusunda da affetmiyorum onu. Cennetteki küçük bir melek olan kardeşim Stevie konusunda da affetmiyorum. Midge, Bea, Ernest, Stevie, Ita, Mossie, Liam, Veronica, Kitty, Alice ve ikizler Ivor’la Jem diye devam eden bitmek bilmez, bıkkınlık verici liste konusunda da affetmiyorum.

Bize gösterişli isimler koymuştu hep. Öyle sıradan Jimmy, Joe ya da Mick’lere yüz vermemişti. Düşüklere sayılar atanmış olabilirdi, mesela 1962 ya da 1964; gerçi belki yüreğinin derinliklerinde onlara da ad koymuştur. (Serena, Aifric, Mogue.) Annemi o ölü çocuklar konusunda da affetmiyorum. Kimin ne zaman neye yakalandığını, hangi aşıları olduğunu takip edebilmek için bir defter bile tutmayı. İrlanda’da hâlâ çocuk felci tehlikesiyle yüz yüze olan tek kadın ben miyim? Kimse bilmiyor bunu. Sürekli başkalarının eskilerini giymek zorunda kalmayı, oyuncak kıtlığını ya da annem fazla yumuşak veya fazla meşgul olduğundan, başımızda durmadığından veya hamile olduğu için ilgilenmediğinden Midge’in bizi pataklayıp durmasını da affetmiyorum.

Canım annem. Yaştan azade kızcağızım.

Hayır, işin doğrusu, cinsel ilişki konusunda da affetmiyorum onu. O kadar çok düzüşmenin aptallığı konusunda. Tedbirsizce, körlemesine. Davranışların neticeleri olur anneciğim. *Neticeleri.*

“Liam,” diyorum epey üstüne basa basa. Ve mutfaktaki şamata yatıştırırken görevimi yerine getiriyorum, bir insana başka bir insandan bahsetme, eceliyle nasıl buluştuğuna ilişkin dikkatle seçilmiş birkaç ayrıntıyı anlatma görevimi.

“Ne yazık ki Liam ölmüş anneciğim.”

“Ya,” diyor annem. Tam da bunu söylemesini beklemiştim. Ağzından çıkacağını bildiğim ses tam da buydu.

“Nerede?” diyor.

“İngiltere’de, anne. Liam oradaydı ya. Brighton’da bulmuşlar onu.”

“Ne demek istiyorsun?” diyor. “Brighton da ne demek oluyor?”

“İngiltere’deki Brighton anne. İngiltere’nin güneyindeki bir kent. Londra’ya yakın.”

İşte o zaman bana vuruyor.

Daha önce bana vurduğunu sanmıyorum. Sonradan hatırlamaya çalışıyorum ama kanaatimce vurma işini başkalarına bırakırdı: Sopalı paspası elinden hiç düşürmeyen Midge’e elbette, yanınızdan geçerken bezi üstünüze indiriverirdi, suratınıza, ensenize ya da bacaklarınızın arkasına; o şeyin kokusunun can acısından beter olduğunu düşünmüştümdür hep. Psikopatın teki olan Mossie’ye bırakırdı bu işi. Düşünceli, eli ağır bir adam olan Ernest’a. Benim de Alice’e ve ikizler Ivor’la Jem’e karşı bir dönemim olmuştu ama genel olarak sıralamada aşağılara indikçe dayak işi otoritesini yitiriyor ve azalarak yok oluyordu.

Ama şimdi annemin bir eli masanın üstünde, öbür elini savurduğu gibi başımın yan tarafına isabet ettiriyor. Pek sert değil. Hiç sert değil. Sonra elini geri çekiyor, tezgâha tutunuyor ve orada, masayla tezgâh arasında dikiliyor; başı, açık kollarının iyice aşağısına sarkmış hâlde. Bir süre sessiz kalıyor, sonra korkunç bir ses çıkarıyor. Enikonu yumuşak bir ses. Sırtından geliyormuş gibi. Annem başını kaldırıp bana dönüyor, yüzünü görebileyim diye, yüzündeki ifadeyi ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını.

Anneme söyleme. Çocukluğumuzun düsturuydu bu ya da düsturlarından biriydi. *Anneme söyleme.* En çok Midge söylerdi bu lafı ama

yaşça büyük kardeşlerin hepsinden duyulabilirdi. Bir şey kırıldıysa ya da döküldüyse, Bea eve dönmediyse ya da Mossie tavanarasında yaşamaya başladıysa, Liam LSD kullandıysa, Alice seks yaptıysa, Kitty yeni okul formasına kovalar dolusu kan akıttıysa, ya da gecikmeler ve trafik sıkışıklığı, taksiye ya da otobüse para çıkışmaması, bir keresinde de işlerin sarpa sarması sonucu Liam'ın geceyi nezarette geçirmesi hakkında bir sürü mesaj geldiyse. Mesajların hiçbiri iletilmezdi. Holde fısıltıyla yürütülen toplantı, *anneme söyleme* çünkü “annem” o zaman... Ne yapar? Son nefesini mi verir? “Annem” telaşlanır. Bence bunun bir sakıncası yoktu. Ne de olsa bu aile onun eseri idi. Herkes birer birer ve acı vererek onun içinden çıkmıştı. En çok da babam ederdi bu lafı, sakince, yığitçe. *Annenize söylemenin hiç gereği yok şimdi*. Sanki bu kadının katlanması gereken tek gerçeklik onun yatağının gerçekliğiymiş gibi.

Benim otuz dokuz yaşına karşılık yetmişinde olan annem uzanıp bana ilk defa vurduğunda zihnim bütün bunların ne kadar haksızlık olduğu fikriyle doluyor, âdeta infilak edecek gibi oluyor. Haksızlığa uğradığım için öleceğim diye düşünüyorum, ölüm raporunda bu yazacak diye düşünüyorum. Her şeyden önce, bu işin benim başıma kalması mesela, en sorumluluk sahibi olan benim de o yüzden elbette. Arabam var, adres olarak gösterebileceğim bir telefon faturam var. İki kızım sabahları okula gitmeden önce hangisi öbürünün iç çamaşırını giyiyor diye kavga etmek zorunda değil. O yüzden arabayla annemin evine gitmek, zili çalmak ve vurulmaya uygun bir pozisyonda mutfak masasının karşısına yerleşmek bana düşüyor. Oysa bütün o şeyleri, kocamı, arabamı, telefon faturamı, kızlarımı kazara elde etmedim ki. Bu yüzden, uzun süre önce ölmüş Stevie'yle kısa süre önce ölmüş Midge dâhil kardeşlerimin her birine ayrı ayrı hiddet duyuyorum, tam bu sırada, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda ölmüş olduğu için Liam'a

da yakıcı bir öfkeyle doluyum. Tam anlamıyla kendimi kaybetmiş durumdayım. O kadar öfkeliyim ki mutfağı ikinci bir bakış açısından görüyorum, yukarılarda bir yerden aşağıdaki manzaraya bakıyorum: Islak yenim yukarı sıvanmış, çıplak kolum masanın üstüne uzatılmış hâlde ben; karşı taraftaysa kollarını açmış duran, başı çıplak boynunun küçük ve beyaz üçgeninden aşağı sarkan annem.

Liam burada. Yukarıda. Varlığını, odadaki bir çığlık gibi hissediyorum. Gördüğü bu: Çıplak kolum, tezgâhla masa arasında uçak taklidi yapan annemiz. Alçaktan uçan bir uçak.

“Anneciğim.”

Annemden o ses çıkmaya devam ediyor. Kolumu kaldırıyorum.

“Anneciğim.”

Altı gün önce İngiltere’den gelen ilk telefonda beri onun için ne kadar çok şey yapıldığını hiç bilmiyor. Dış kayıtları için Kitty’nin Londra’yı, benimse Dublin’i dört dönmemiz; Liam’ın boyu, saç rengi, sağ omzundaki dövme. Bunların hiçbirisi anneme okunmadı, oysa bu sabah, Liam’ı en çok ben sevdiğim için benim kapıma gelen son derece kibar bean garda* hepsini okudu bana. Kadın polislere acıyorum, sadece akrabalarla ve fahişelerle ilgileniyor, fincanlar dolusu çay içmek zorunda kalıyorlar.

Annemin alt dudağından yuvarlak damlalar ve iplikler hâlinde salya akıyor şimdi. Ağzı açılıp duruyor. Annem ağzını kapatmaya çalışıyor ama dudakları kapalı kalmayı reddediyor. “Gah. Gah,” diyor.

Yanına gitmeli, ona dokunmalıyım. Onu omuzlarından tutup nazikçe kaldırmalı, bulunduğu yerden uzaklaştırmalıyım. Kollarını aşağı itip yanlarına bastıracak, onu bir sandalyeye götürecekt, annem çayını şekersiz içmesine rağmen çay fincanına şeker atacağım. Biyolojik, akılsızca, zamandan bağımsız bir kedere hürmet göstermek için yapacağım bunları.

* İrlandaca “kadın polis memuru”. [Ç.N.]

Annem Ivor için de bu kadar ağlardı, Mossie için daha az, Ernest için daha çok, sevimli Jem içinse hepimiz gibi onun da gözyaşları durmak bilmezdi. Hangi oğlu olursa olsun ağlardı. Bu işte bir terslik olduğunu birden anlıyorum, yerine konamayacak bir şeyi yitirmiş olan benim aslında. Annemde daha çok var.

Liam'la aramızda on bir ay vardı. Annemizin içinden birbiri ardına çıkmışız, sokak çetesi kavgası gibi, sadakatsizlik gibi çarçabuk. Bazen içerideki zamanlarımızın çakıştığına inanıyorum, Liam dışarıda beklemek için erken çıkmış, o kadar.

“İyi misin anneciğim? Çay içer misin?”

Beni süzüyor. Kocaman sandalyede minicik. Bana huysuz bir bakış atıyor, sonra hemen başını çeviriyor. Ve her şey bütün ağırlığıyla lanet gibi üstüme çöküyor. Ben kim oluyorum da bir annenin sevgisinin kumaşına dokunuyorum, onu elleyip bir kenara atıyorum?

Ben Veronica Hegarty. Okul formamla lavabonun yanında duruyorum, on beş, belki on altı yaşındayım, yitirdiğim bir erkek arkadaş için ağlıyorum ve ölse adımları hatırlayamayan bir kadın tarafından teselli ediliyorum. Ben Veronica Hegarty, otuz dokuz yaşındayım, Dublin'in en şirin kadını için bir fincan çaya şeker atıyorum, kadın çok kötü bir haber aldı.

“Bayan Cluny'ye telefon edeceğim.”

“Telefon mu edeceksin?” diyor annem. “*Telefon?*” Bayan Cluny yan komşu da ondan.

“Evet anneciğim.” Annem oğlunun öldüğünü hatırlıyor birden. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için beni yokluyor, ben de yapmacık bir tavırla başımla onaylıyorum. Annemin bana inanmamasına şaşmamalı. Ben kendim bile zar zor inanabiliyorum buna.

Anne Enright

Buluşma

Bir ölüm, intihar. Hegarty ailesinin hayatta kalan dokuz çocuğunu yıllar sonra buluşturan bir cenaze. Yas ile vicdan azabının iç içe geçtiği bir anma töreni. Kökleri ailenin geçmişine dayanan inançlar, hatalar, umutlar, acılar. Ve iki farklı dönemden iki kadının hayat mücadelesi.

Henüz hayattayken kaybettikleri kardeşleri Liam'ı öldüren yanlış kararları mıdır, amaçsızca harcadığı hayatı mıdır? Yoksa, 1968 yazında, henüz çocukken büyükannesinin evinde başına gelenler midir?

Bu soruları soran, Liam'ın kardeşi Veronica'dır. Onun anlatısı, kendi arayışları ve sorgulamalarıyla iç içe ilerler. Hakikate giden yol kaygandır ve karşısına pek çok engel çıkar. Yardım isteyecek kimsesi olmayan Veronica, kendi içine, kusurlu hafızasına ve canlı hayal gücüne yönelir.

2007 Booker Ödülü'nün sahibi *Buluşma*, üç kuşak boyunca acının ve arınmanın izini sürüyor. Anne Enright benzersiz üslubuyla okurunu, hafızanın karanlık odalarında saklı aile sırlarını keşfe çağırıyor.

